

Ավետիք Իսահակյան

Անհուն եթերից

Անհուն եթերից, աստղի'կ լուսավայլ,
Երբ դու տեսնում ես մեր ոչնչություն,
Երկրային կյանքի խավարն ու մրռայլ,
Անմեղ գոհերի հառաչն ու արյուն,-

Նրսենանում է հայացքը փայլուն,
Ճնշում է և՛ քեզ թախիժ դառնագին,
Դու աղոթում ես և լուռ արտասվում.
-Օ, նախանձում եմ ես քո արցունքին:

1891

Էջմիածին